



# Aktiv Pensjonstid

Nr. 1 - 1. kvartal 2005 - 16. årgang



**Pastor Magdalon Lind forteller om Månefjellene i Uganda under et sommerstevne i Norge. Les pastor Rolf H. Kvinges "Barndomsminner" fra menigheten i Bergen på side 6.**

Adventnytt's aprilnummer førte til mange tanker. Selvransakelse, men også forskjellige refleksjoner over opplevelser gjennom et langt liv, som medlem i menigheten og som ansatt i Adventist-samfunnets tjeneste, ute og hjemme. Hva var det som skjedde og hvorfor ble utviklingen som den ble?

“Det er Herrens penger”, sa de gamle og innrettet sin økonomi etter dette. En av mine barndomsvenner, som også tjente menigheten, særlig ute, men også hjem-

Herrens penger. Trass i magre inntekter, fikk flere av de gamle en solid økonomi. Så måtte de snu og vende på klærne og leve nokså nøkternt i det daglige, men ta med gjester hjem, særlig på sabbatsdagen. Som misjonærer opplevde vi at de ønsket å støtte misjonen og misjonærene. Når de døde fikk menigheten ofte testamentariske gaver, til sakens fremme, til forkynnelsen av Det siste nådebudskap. Så var det også slik at ikke barer de ansatte økonomiserte med sine inntekter. De

# HERRENS PENGER

Av Øivind Gjertsen

me, tok meg en dag inn i sitt hemmelige rom i kjelleren der familien bodde i Bergen. Han hadde som gutt fått seg en jobb og omtalte respektfullt sjefen sin som “principalen”, et uttrykk jeg aldri hadde hørt før, men som til denne dag har vært med meg: “principalen”! Han hadde også en annen “principal”, den evige Gud, som i hjemmet ble satt høyest. Når hans far ved gudstjenester og ellers alltid henvendte seg med ordene “Himmelske, Far, du som troner i det høye”, gjorde det inntrykk. Min venn hadde lært i ung alder at han måtte betale tiende og han viste meg boksen hvor han oppbevarte pengene, Herrens penger!

“Det er Herrens penger”, sa de gamle. Særlig de eldre misjonsarbeiderne brukte uttrykket når det gjaldt privatøkonomien fordi inntekten kom fra tienden, fra

samme holdningene fant du i menigheten generelt. Mange menigheter har fremdeles store fonds til fremme av forskjellige misjonsformål, og pengene er kommet fra dem som gjennom livet var svært nøysomme med seg selv og egne behov.

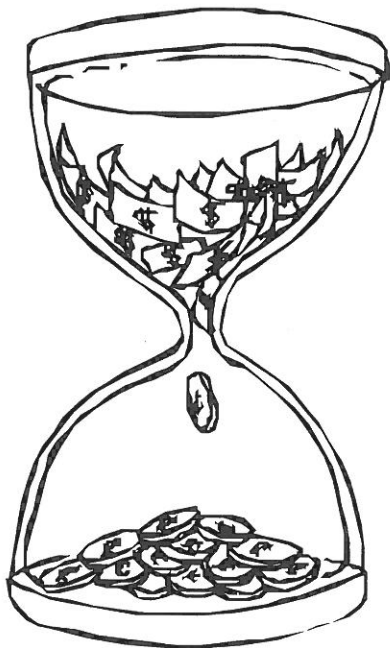
Vi ble gjennom oppveksten “flasket opp med” Adventbudskapet. I barnesabbatsskolen var Jesu gjenkomst og Misjonen gjennomgangstemaet. Ved gudstjenesten møtte du det samme budskap. Troen var sterk i de dager. Og når vi ved de offentlige møten, som kom til oss hvert eneste år, fikk vi som barn, unge, voksne og eldre adventister en repetisjon av “budskapet”. Forkynnelsen internaliserte budskapet i oss og vi kan fremdeles etter de mange år se for oss forkynnerne i aktivitet og “høre” stemmen med alvorsbudskapet. Vi er fremdeles adventister fordi

budskapet slo rot og ble hos oss.

Jeg kan fremdeles "høre" og huske gamle professor M. L. Andreassen, Generalkonferensens utsendte, bære fram en hilsen fra "de ledende brødre"

Ved et årsmøte i Bergen sa han på sitt dansk-amerikanske: "Jeg har en hilsen fra Generalkonferensen". Det var for meg som en hilsen fra himmelen. Og jeg husker fremdeles hva han sa: "Jeg taler til dere som til forstandige, døm selv hva jeg sier". Dette var omkvedet i prekenen jeg tenker på. Jo, det var saft og kraft over forkynnelsen. Forkynneren trodde og vi som lyttet, bærer budskapet med oss fremdeles.

Så tilbake til aprilnummeret av Adventnytt! Våre nåværende ledere må med beklagelse rapportere at tallet på adventister i vårt land er blitt redusert gjennom de siste år. Tiende og gaver har bare fått en nominell økning i samme periode. Gavene til misjonen har ikke økt slik vi ønsker og håper det. Tør vi bruke uttrykket "stagnasjon"? Vi spør etter forklaring og ofte trøster vi oss med at de problemene vår menighet har, også finnes blant andre kristne trossamfunn. Men hva hjelper vel det? Hva var det som skjedde? Hvordan kan vi endre retning og oppildne hverandre og oppnå resultater som minner om det som skjer i den tredje verden, der for eksempel afrikanerne etter at vi misjonærer forsvant bygde opp tallrike menigheter og en formidabel medlemsmasse og for noens vedkommende også har fått økonomi til videre utvikling. Jeg tenker på Thorvald Kristensen, formannen for vår vestafrikanske union og leder for afrikanske arbeidere, men også en ganske stor skandinavisk kontingent med misjonærer. Forkynnelse, økonomistyring og lederskap, en visjonær holdning til



utvikling av afrikanske ledere, ble grunnlaget for veksten.

Forkynnelse, menighetsstyring, administrasjon, menighetsøkonomi. Tillit!

Hva skjer i dag? Er forkynnelsen av Jesu snare komme levende iblant oss nå? I noen menigheter sukket det etter slik forkynnelse. Ser vi i det som skjer rundt om i verden oppfyllelse av det profetiske ord? Når George Bush går inn i Irak og skal gi dem demokrati, når han og hans regime truer Iran, når han strekker sine hender ut mot Irland og uroen mellom katolikkene og protestantene der, ja når USA synes å være interessert i kontroll i verdens mange land, er det oppfyllelse av Åpenbaringsbokens 13 kapittel vi opplever nå? Og hvor mange kjenner forresten denne delen av bibelen?

Bruker Adventistsamfunnet sine midler på en forbilledlig måte? Er de forskjellige menighetsfonds til fri avbenyttelse for

# Eldremøter på Ulsrud

Den 1. mai 2005 samles så mange som mulig av våre eldre til et koselig treff i Adventkirken på Ulsrud, Oslo. Vi får et inspirerende program og middag.m.m. Legg merke til følgende:

1. Kl.10.00 møtes pensjonerte, tidligere ansatte i Adventist-samfunnets tjeneste, til generalforsamling med valg av styre etc.
2. Kl. 1200 ønskes alle eldre (og yngre) til inspirerende undervisning av dr. Sigve Tonstad. Han har ganske nylig disputert til den teologiske doktorgraden ved St. Andrews University i Skotland over en del av Åp. 14. Nå har altså bror Tonstad både medisinsk doktorgrad og teologisk doktorgrad og fortsetter å tjene Guds sak både som lege og pastor. Vi ønsker ham til lykke og Guds rike velsignelse.

*Johan Elisenberg*

forskjellige formål, som kunne være kjekt å oppfylle, men som vi strengt godt kan klare oss foruten, hvilke signaler får de enkelte medlemmene av menigheten og hvilken innflytelse får disse signalene for den enkeltes ønske om å involvere seg økonomisk og ellers i menighetslivet? Jeg kjenner noen som revurderer bruken av sine ressurser.

Vi trenger alle å tenke nøye gjennom vår egen trossituasjon. Menighetene trenger bevisst opplæring i Adventtroen gjennom en systematisk forkynnelsen av det viktigste. Vi bør lære at når det gjelder vår økonomi så er det egentlig bare

“Herrens penger” vi forvalter. Og når det gjelder livets dager så er tiden også Herrens. En gammel seilskuteskipper jeg besøkte da han lå for døden, mer enn 100 år gammel, sa til meg: “ Livet har vært som en drøm, men nå er dagene onde.” Det var ikke godt å bli gammel og skrøpelig, men hans håp sto til Jesu annet komme.

I dag et halvt århundre senere tenker jeg på de mange år vi har benyttet på forskjellige måter. Måtte vi lære å telle våre dager, og måtte vi ale ta ansvar for hverandre og for Guds sak, på den måten Herren ønsker det.

# En annerledes eventyrbok

Av Reidun Norlemann Endresen

Det var i regnvær ferien på hytta. Skyene lå tunge og grå over fjellene. Barnebarna hadde tumlet seg trøtte over våte lyngrabber, og det sure utendørslivet hadde begynt å tære på tålmodigheten både for store og små. Gode råd var dyre da bøker og blad var oppbrukt, og det fremdeles var forventning om at bestemor skulle fortelle.

Men der lå den jo, “verdens største eventyrbok”, som Lillemor senere kalte den. Der lå den rett foran føttene våre og bare lot som ingenting, enda den var smekkefull av historier fra virkeligheten med rom for tusen assosiasjoner. Snakk om åpenbaring!

Den boken får ikke plass i noen bokhylle. Den er flere meter lang og har et utall forfattere på rekke og rad. Her er ikke sider med triste, svarte bokstaver. Nei, her er linjer, den ene etter den andre, i alle regnbuens farger, et mylder av tråder! Og hver linje har sin historie. Nå var det ingen trøtte barn lenger. Snart lød: Fortell oss mer, da bestemor! Fortell mer!

Og bestemor fortalte: Der var skjorten hun hadde hatt i den første ferien på landet, da hun møtte den illsinte hanen, kalven Stjerna og hunden Konra. Der var den rødstripete kjolen til tante Tina, som smugspiste alle pepperkakene så boksen var tom til jul. Og der var den grønne fløyelsoverallen hun hadde på da hun nettopp hadde fått sykkel og satte utfor bakken, så hun nesten var gått i fossen. Det blir stille i stua, ørene stive og øynene på

stilker. Mer! Mer! Og det var den sommeren vi hadde fått radio og kunne høre barnetimen for første gang.

Og den sørgelige historien om katten som forsvant. Så var det sirkus i byen med løver og elefanter, det var slemme gutter med spøkelses og frosker i senga. Det ble et helt stjernegalleri av personer og situasjoner som skulle tegnes og fargelegges. Regnværskveldene ble plutselig for korte, takket være et stykke kulturhistorie, samlet av flittige kvinnehender. Plagg for plagg klippet opp, nøstet og satt sirlig sammen til et vakkert og praktisk produkt i en gammel vevstol. Du har gjetet det, ikke sant? Filleryen, naturligvis! Brukt på en ny måte. Så nå får du en ny ide av meg. Hvis du ikke alt har kastet den? Filleryen, altså!



# GODE MINNER

## *fra min barndoms menighet*

Av Rolf H. Kvinge

Å bli morløs som fireåring gir ikke den beste start – grunnlaget til livet. En mors omsorg, kjærlighet og daglige arbeid for sitt barn, kan vanskelig erstattes av andre. Likevel synes ingenting umulig når Gud får lede.

Da mor døde i oktober 1936, flyttet far og jeg hjem til bestemor, fars mor. En eldre søster av far bodde også i dette hjemmet, og tre av fars brødre. Det var med andre ord en stor familie jeg plutselig kom inn i. Bare bestemor og fars søster tante Jenny var adventister.

Fra fireårs alderen husker man gjerne ikke all verden. Men savnet etter mor var sterkt. Mors sykeleie, som bare varte en uke før døden inntraff, satte seg tydelig fast i sinnet mitt. Hun fikk sykdommen polio. Hun ble i løpet av et par dager stiv i hele kroppen, fikk pustebesvær og på Haukeland sykehus ble hun lagt i en kunstig lunge. Men livet sto ikke å redde. Sykedagene hjemme, et lidende ansikt, kampen for livet og begravelse, er inntrykk jeg aldri glemmer. Jeg drømte ofte om mor, og når jeg våknet, ville jeg helst bare sove videre. Det var deilig å drømme. I de første årene etter mors bortgang, var det velmenende mennesker som ville trøste meg med at mor var gått til himmelen. Selv om bestemor og tante hadde en

fremstilling av dette, gjorde slike innspill fra familie og andre, inntrykk. Tankene kom ved jevne mellomrom – hvorfor skulle Gud ta mor til himmelen når jeg trengte henne og lengtet etter henne?

I en vanskelig fase av mitt liv, ble adventmenigheten i Bergen det ankerfeste som gradvis styrte mitt barnesinn mot Jesus og menighet. Bestemor og tante tok meg regelmessig til barnesabbatsskole og gudstjeneste. Men når rett skal sies, var ikke det noe jeg i begynnelsen var særlig glad for. Etter mors bortgang utviklet jeg en viss sky innstilling til fremmede mennesker. Jeg likte ikke for mye oppmerksomhet. Jeg ble etter hvert veldig avhengig av tante og likte dårlig å gå inn i barnesabbatsskolen, mens tante gikk i de voksnes sabbatsskole. Jeg følte meg ikke trygg.

En person, som klarte å trenge inn i barnesinnet mitt og som jeg ble glad i, var Inger Johanne Hansen som etter hvert ble gift med Mathias Melsæther fra Molde. Hun var alltid så smilende og vennlig, og det var ikke fritt for at jeg en stund hadde et lite horn i siden til Mathias som kom på frierfot og tok Inger med seg til Molde. Men et telegram på fem årsdagen fra dem begge, tok bort de vonde følelsene. Det var Inger sammen med tante som fikk meg allerede som fire åring til å synge for



*Ronald Ellingsen og Rolf H. Kvinge på sykkelturne til Dovrestevnet.*

menigheten på gudstjenestene. "Er ditt anker festet på sikker grunn" var den første sangen jeg lærte utenat og sang a-capella.

En moderlig trossøster, Ingeborg Nilsen ble antagelig den kontakten i menigheten som i tidlige barneår skapte virkelig lyst til å komme til kirken. Hun var vel en av de største resurspersonene i hele menigheten på den tiden. Dyktig som lærer, også i den voksne sabbatsskolen, så hun i mange år barnesabbatsskolen som sin spesielle misjonsmark. Hun var en rolig, omsorgsfull person som tente lysten i sinnet mitt å komme tilbake og tilbake for å høre bibelfortellingene. Det var sorg da hun forlot sabbatsskolen og tok på seg andre oppgaver. Men så dukket det opp en ny resursperson, Ingrid Breivik som senere giftet seg til navnet Kvale. Hun var yngre og lett å forholde

seg til, og skapte både trygghet og glede når hun underviste oss.

Fem år med krig, fra 7 års alderen til jeg var 12 år, ble på mange måter en stressende opplevelse. På samme tid ble det en periode da menigheten fikk en utrolig betydning for meg, Bergen opplevde en god del bombardementer gjennom disse årene. Ofte satt vi i kjelleren omtullet i ulltepper og ventet hvert øyeblikk på at huset skulle rase sammen over oss. Men når "faren over signalet" gikk, var det for gutter på den tiden, å gå ut å samle granatsplinter – og jeg hadde i bøtter og spann av disse. Gutter skal finne på noe.

På Nøstet, ikke mange kvartaler fra den gamle Adventkirken, Sigurdsgate 24, ble det Gamle Teateret og en rekke bolighus truffet av bomber. Kirken lå i sentrum og utsatt til, men i kirken måtte vi hver sabbat. Samtidig, var det i disse krigsårene



*Musikklaget da Magdalon Lind virket i Bergen.*

offentlige møter både i Gimle og i noen av kinoene i byen, og dit skulle selvfølgelig bestemor. Jeg var forpliktet til å være med. Spørsmålet dukket alltid opp – ville engelskmennene komme med sine fly mens vi var på møte? Men jeg var aldri redd når jeg var i kirken eller på de offentlige møtene. Selv om flyalarmen gikk, følte jeg at jeg var i Guds hus, og der var man trygg!

Allerede i 10 årsalderen ble jeg med i menighetens musikklag. Jeg hadde lært meg å spille mandolin, og Kezia Landås som var leder, skulle selvfølgelig ha meg med. Tante var også med. Samholdet i musikklaget ble en viktig faktor til sterkere tilknytning til menigheten. Vi øvde i forskjellige hjem. Det vanket vanligvis en liten bevertning, noe som var særdeles kjærkomment under krigen. Og vi øvde de gamle musikklag sangene, som ble fremført på de offentlige møtene. Jeg husker vel særlig pastor Sæbøe-Larsen fra disse krigsårene. Han samlet mange mennesker og dåpstallene var store. Jeg ble ført inn i et miljø som var trivelig, aktivt og med en overtone av vitnetjeneste. Og selv om jeg ikke likte å gå med mandolinen gjennom gatene og over

Nygårdsbroen, der det hendte at vi ble stanset av tyske vakter, så var jeg kommet inn i et fellesskap som var veldig stimulerende.

Kvelden den 7. mai 1945 hadde vi vært på musikklagsøvelse og var på vei hjem. Ved Danmarks plass kom budet over en høyttaler at tyskerne hadde kapitulert betingelsesløst. Jeg glemmer aldri det øyeblikket. Faktum var at jeg enkelte ganger under krigen, ikke minst under eksplosjonsulykken 20. april 1944, da jeg mistet klasseforstanderen Nils Askeland, gikk med tanker at jeg ikke ville overleve krigen! Hvorfor skulle jeg være så heldig? Men så var krigen slutt. Blendingsgardiner ble brent ute i gaten. Med engelske og norske krigsskip på havnen vanket det nå og da en sjokoladegodbit. Det kom mer mat i forretningene og sykkelturene etter melk søndags morgen tok slutt. Nå forandret tingene seg til det bedre.

Så ble det tur med junior laget til stevnet i Kvinesdal. Jeg husker at Gunn Paulsen var en av lederne på den turen. Det ble en lang båttur med kystruteskipet "Oslo" fra Bergen til Flekkefjord. Året etter kom tankene at vi ville sykle til Dovre. Det var i 1947. Min fetter og jeg

hadde lagt planer om å reise. Problemet var bare at jeg hadde en gammel sykkel, før krigs modell og manglet både slanger og dekk. Jeg prøvde over hele byen å få fatt på nye dekk, men det var umulig. Det nærmet seg avreisedag og jeg så meg ikke i stand til å ta av sted, for jeg kunne ikke kjøre på bare felgene. Men så hendte det. En bror i menigheten, Sigurd Raunehaug, hadde fått nyss om mitt problem. Det var klart at Rolf måtte av sted og en sen kvelds stund kom han hjem til oss og hadde både dekk og slanger med i sekken sin. Hvilken omtanke og kjærlighet! Det ble en lang sykkeltur fra Voss, gjennom Sogn, over Sognefjell til Dovre. I Skjolden dukket Øivind Gjertsen opp og ble med videre. Det ble en uforglemmelig stevneopplevelse, der nye vennskapsbånd og nærhet til menigheten ble knyttet. Olaf Dreyer fra Bergen menighet, syntes pose-teltet som min fetter, Ronald Ellingsen og jeg hadde var lite. Men det var stort nok for en 14 åring med sin eldre fetter. Vi sov godt, til tider bare litt for lenge om morgenen som gutter i den alderen gjerne gjør. Det ble en rik opplevelse, og det var menigheten som hadde gjort turen mulig.

Så nærmet det store vendepunktet seg. Jeg var i full gang på Bergen Katedral-skole. Far hadde lovt meg hjelp til utdanning og noen av oss fra Solheim skole hadde kommet inn på "katten". Misjonær og pastor Magdalon Lind var begynt en større virksomhet i Turnhallen i Bergen. Fra uke til uke kom det nærmere 1000 mennesker som fylte salen. Linds forkyn-nelse var spennende og utfordrende. Nå var det ikke lenger bestemor og tante som dro meg av sted. Jeg kunne selv ikke unnvære et møte. Musikklaget var også aktivt med, samt menighetskorret som jeg også var begynt i. Og i tillegg til musikklag og



*Magdalon Lind i kjent positur ved et sommerstevne. Det er sikkert Månefjellene i Uganda han peker på.*

kor, ble det også andre oppgaver jeg var med på.

Fortellerkunsten til Lind fanget mitt ungdoms sinn. Hans opplevelser sammen med familie ved Månebergene i Uganda kom hjem til meg i full styrke. Troen på Kristus og lengselen etter å være i pakt med ham, ble bare sterkere og sterkere. Men jeg sto plutselig overfor et sabbatsproblem på skolen, og jeg hadde problemer med min far. Utvetydig ble jeg fortalt at ble jeg adventist måtte jeg klare min økonomiske side av utdannelsen selv. Den gang betalte vi 20 kr. måneden i skolepenger.

Under bønn til Gud tok jeg min bestemmelse om å følge Kristus i dåpen. Jeg inviterte far til dåpen, men han uteble. Jeg bad om fri fra skolegang på sabbaten. Svaret var at det var på egen risiko. Valget var tatt, og jeg takker Gud og menigheten for den veien jeg ble ført på. Men hva hadde skjedd uten menigheten – ja det tør jeg ikke tenke på!

# Gud i tsunamien

Av Ingvald Emil Seglem

Katastrofebølgen oppskaket folk. Mange har søkt til kirkene. Det unisone spørsmålet lød: "Hvor var Gud"? Ekspertene toner det ned og trekker fram en mengde med eksempler på tidligere katastrofer.

"Guds straffedom", sier noen, andre mener det er et endetidstegn. Kristenheten protesterer iherdig og sier: "Fred og ingen fare"! Vi adventister sitter med de gode bibelske svarene for vår tid. Men, har vi vært frempå med vårt kall? Er det derfor jeg og skriveføre søsken er og har vært så tause? Kanskje skal vi ligge lavt i terrenget i denne fase? Dette er noe jeg selv lurar på ofte. Eller kanskje vi er redde for å stille oss slik at folk tar avstand fra våre meninger og trekker seg vekk. På den andre siden må vi ikke glemme at forfølgelse er en betingelse for å være Guds barn.

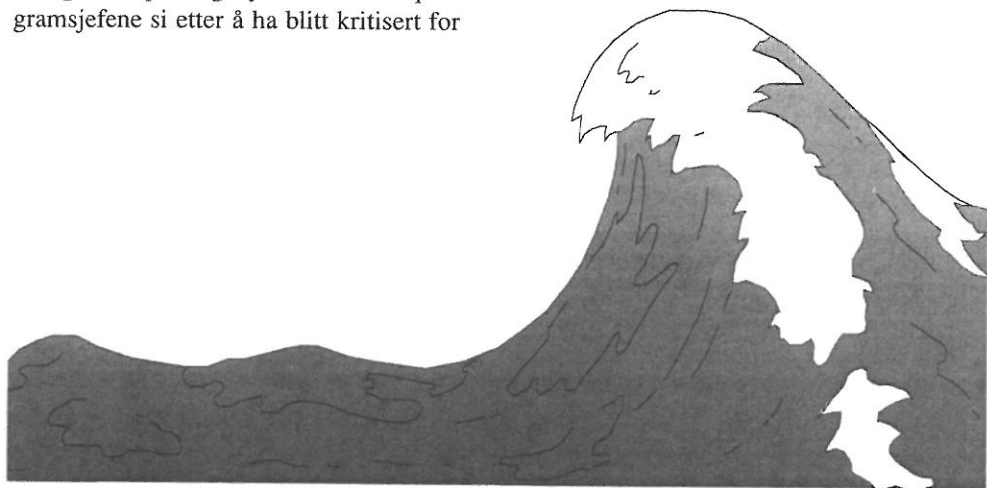
Jeg hørte på Dagsnytt-1800 en av programsjefene si etter å ha blitt kritisert for

å favorisere kristent livssyn etter tsunamien (fritt gjengitt): "Vi bruker biskop Stålsett og institusjonsprest Dahl, fordi vi har erfaring for at de er nøytrale og ikke trekker frem kristendommen i denne vanskelige tid".

En ting til: Satan har ikke vært nevnt en eneste gang i media, så vidt jeg har kunnet erfare. Jeg må minne om at vårt lys over "lidelsens problem", er en Guds gave som skaper fred og forståelse når "Gud i tsunamien" skal forklares.

La oss også ta med at Jesus har vunnet over Satan. Og vi vet det endelige utfallet av kampen som foregår. Vi kan stille oss på seierherrens side.

Halleluja!



70  
år

Jan  
Paulsen

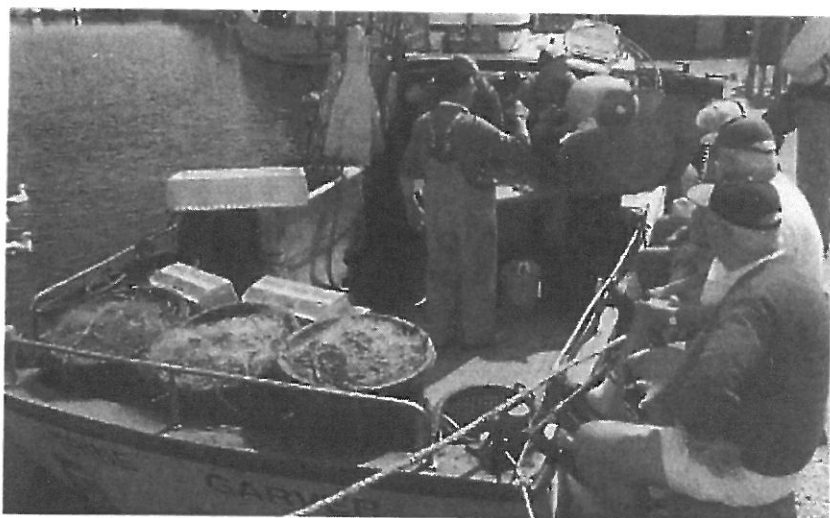
Dette blir absolutt en post-festum hilsen. Årsaken er at det er først nå i april Aktiv Pensjonstid nr. 1, 2005 kommer ut. Den 5. januar 2005 nådde Jan Paulsen den relativt høye alder av 70 år. Ikke slik at vi ser på en gammel person når vi møter ham. Han stråler av sunnhet og helse og dette kan nok tilskrives gode gener, men også som han sier det selv i et intervju at han "har levd nokså sunt og helsevernende".

Jan er ingen ukjent person i adventistkrefter. Det skulle bare mangle. Noen av oss kjenner ham veldig godt og har opplevd ham både arbeid og fest. Jeg glemmer aldri hans måte å turnere problemer med å komme seg forbi militære check-points under Biafra-krigen i Nigeria. Som rektor ved Advent College of West Africa var han en myndig og populær leder. I dag leder han en bevegelse som teller mer enn 14 millioner tilhengere. Pastor Alf Lohne ble en av vise-formennene i Generalkonferensen, mens Jan Paulsen ble den første nordmann i formannstolen. Riktignok var en av våre første formenn for Generalkonferensen, Ole Andreas Olsen, også norsk. Men han var blitt naturalisert amerikansk borger. Jan Paulsen bærer med stolthet sitt nor-



ske pass og dermed er han, i alle fall formelt, den første norske formann for vår verdensomfattende virksomhet. Det er også interessant at han er den første formann for Generalkonferensen med en "earned" doktorgrad. Den fikk han fra et tysk universitet og han disputerte over et emne fra nigeriansk misjonshistorie.

Vi ønsker Jan og hans kone Kari og deres tre barn alt godt i tiden som ligger foran. Til lykke med 70 årsdagen og alle gode ønsker.



# Seniorstevnet i Danmark

*Arrangørene av seniorstevnet i Danmark kommende sommer opplyser:*

Stevnet begynner den 19. juli og varer til den 24.

Rektor ved Andrews University, dansken dr. Niels Erik Andresen  
blir stevnets hovedtaler.

Det er plass til 100 personer  
og i tillegg finnes det både camping hytter og hotellmuligheter.

***Bestilling av plass må skje innen 1. mai.***

Bestilling skjer gjennom  
Johan Elisenberg, Strandpromenaden 136, 1516 Moss, tlf. 69 25 97 92,  
Rolf H. Kvinge, Saltnes Haveby 8, 1642 Saltnes, tlf. 69 28 02 22,  
Tor Lisle, Nedslagsveien 1, 0687 Oslo, tlf. 22 75 57 56.

De som kommer med ferge fra Norge til Fredrikshavn  
vil bli hentet på kaien.  
Ellers kan man ta toget til Bunken stasjon (ca. 20 minutters togreise).  
Der kan man også bli hentet.

Fasilitetene skal være meget gode.

Det vises også til nedenstående opplysninger fra Jens Madsen  
og til Adventnytts aprilnummer.

**Seniorstævne på Sundhedshøjskolen Diget, Danmark**

**Under temaet:**

## **LIV & SJÆL**

arrangerer foreningen for Aktive SDA Pensionister  
skandinavisk sommerstævne ved Skagen – 19 – 24 juli.

Stævnet finder sted på Sundhedshøjskolen Diget,  
Hvideklitvej 15, Bunken 9982 Ålbæk, der har plads til  
100 stævnedeltagere.

Prisen for deltagelse bliver dkr. 2650 – alt inkludert.  
(Hel pension m. vegetarisk mad – dobbeltværelse  
m. opredning - stævneafgift m.v.)  
Enkeltværelse kan fås for ekstra dkr. 600.

Programmet byder på masser af inspiration,  
socialt samvær, interessante udflugtsmuligheder,  
spændende gæstetale  
og rigelig tid til afslap-ning og naturvandringer.

Tilmelding snarest til formanden,  
Pastor Jens Madsen – tlf. 45 65 90 21 88.

# “Når freden som floden omskyller min sjæl”

Af Helge Andersen

*Vi læser "Aktiv Pensjonstid" med stor interesse hver gang det udkommer. I gør et stort arbejde, som jeg ved, at alle sætter pris på.*

*Jeg læste det netop udkomne nummer med mange gode artikler. Særlig interessant fandt jeg artiklen af din hustru om sange, idet jeg for en tid siden købte 2 bøger i USA, som giver historien bag sangene. Og en af dem er om sangen "Når freden som floden omskyller min sjæl."*

*I beretningen efterlader din hustru lidt tvivl, idet hun skriver: "Tekstforfatteren var en mand, faktisk en præst, tror jeg?"*

*Jeg har af og til fortalt historien bag valgte sange/salmer i forbindelse med gudstjenester og det giver et lille friskt pust i programmet.*

*Jeg tillader mig at sende beretningen, som jeg har fortalt og som baserer sig på en af bøgerne (100 Hymn Stories af Kenneth W. Osbeck).*

Sangen er skrevet af en presbyteriansk lægmand fra Chicago ved navn Horatio G. Spafford, født i North Troy i staten New York den 20. oktober 1828. Som ung havde Spafford etableret en vellykket advokat forretning i Chicago. Sideløbende med økonomisk velstand havde han altid været stærkt engageret i de kirkelige aktiviteter. Han var en nær ven af D. L. Moody og andre av den tids evangeliske ledere.

Nogle måneder før den store brand i Chicago i 1871 havde Spafford gjort store investeringer i ejendomme langs lysten av Michigan søen, og alle hans ejendomme blev ødelagt af branden.

For at give sin hustru og 4 av deres døtre en ferie og for at hjælpe Moody og Sankey med en av deres evangeliske møderækker i England, planlagde Spafford en tur til Europa i november 1873. Men på grund af uforudsete forretningsopgaver måtte han udsætte sin afreise nogle dager, medens hans hustru og 4 døtre sejlede som planlagt med skibet "S.S. Ville de Havre" og så forventede han at følge efter nogle dager senere.

Den 22 november ble skibet påsejlet af det engelske skib "Lockearn" og sank i løbet af 12 minutter. Nogle dager senere blev de overlevende sat i land i Cardiff i Wales og Mrs. Spafford telegraferede de to ord til sin mand "reddet alene".

Nogle dager senere rejste Spafford med skib for at være hos sin sørgende hustru og det siges, at nær det sted, hvor hans 4 døtre druknede, skrev han den sang, der så gripende giver udtryk for hans sorg.

I 1881 realiserede Spafford familien en drøm om at rejse til det hellige land. De forlod Chicago med deres 2 yngste døtre og nogle venner og bosatte seg i Jerusalem. De etablerede den amerikanske koloni, der skulle tage seg af syge og fattige.

# Hilfrid Uggedal in memorian

Selv om Hilfrid Uggedal, som døde for en tid siden, er behørig omtalt i Adventnytt ber en av hennes ungdomsvenner om at vi nevner henne i vårt blad og knytter følgende dikt til hennes minne:

Hilfriud og hennes venninde møttes på Skodsborg i 1938. Deretter fulgte et livslangt vennskap.

Det er tid før en lång resa,  
en ferd til et annat land,  
et land som finns i vårt inre,  
osynligt och utan band.  
Der er ljuset ett sett att leva  
et smycke er mørkret der,  
ock det största berget man har  
att bestiga  
er at lemna sin egen verd.  
Det er tid før en lång resa  
før et møte med Han som er.



Takk for et livslangt vennskaper.  
På gjensyn , vi møtes der.  
(E)

Horatio døde 8 år senere kun 60 år gammel, men hans misjon fortsatte og man kan læse beretningen om denne spesielle familie og dens misjon i bogen "Our Jerusalem", skrevet af Spaffords datter Bertha.

Philip P. Bliss blev så berørt af beretningen om Spaffords erfaring og af teksten, at han skrev musikken til den, - første gang offentliggjort i Gospel Hymns no. 2 i 1876.

*Pastor Helge Andersen er sammen med sin hustru bosatt som pensjonister i Danmark. Han har en lang, variert og ansvarsfull ledererfaring. Vi nevner: Unionsformann i Nigeria, VNU og leder for Adra i Danmark-Norge. Det var hyggelig å få med oss bakgrunnen til denne meningsfylte sangen. Vi har en sangskatt med viktige og inspirerende evangeliske budskap, med inntrykksfull musikk, som, dessverre, i vår tid ofte skyves til side til fordel for overflatiske tekster og musikk.*



*Det er Ida Buttedal midt på bildet som er den utrettelige formannen.*

## **DORKASLAGET I BERGEN**

Det het Dorkaslaget da vi var unge og medlemmene var dorkassøstrene. Nå heter det Velferdslaget, men arbeidet de utfører i denne aktive menighetsforeningen er det samme. Forleden sendte Else Margrete Engan med fotografier og informasjon om arbeidet. Hun er selv en av de aktive damene i Bergen menighet.

Dorkaslaget består av 14-18 godt voksne damer, som kommer sammen annenhver mandag formiddag. De syr, hekler, strikker labber, votter, gensere, sjal, duker o.s.v. Dette blir solgt på julemessen i slutten av november hvert år. Det blir tatt opp kollekt på møtene, og vi hygger oss med medbragt mat, og pratene går.

Formannen gjennom mange år er Ida Buttedal, som gjør en fantastisk jobb. Det meste av arbeidet blir gjort hjemme. Det er for eksempel to damer på Nordås Aldershjem på 85 år og 97 som sitter og strikker det meste av dagen.

Hva er så velferdslagets mål og oppgave?

Opgaven er å kunne hjelpe med penger og klær der det er stort behov for hjelp i inn og utland.

## Her er en oversikt over 2 av de siste års regnskap:

<b><i>Julesalg 2003 innbrakte</i></b>	<b>20.000</b>
Kollekt	7.000
Granheimstiftelsen	10.000
Barnehjem i Russland	10.000
Reparasjon av kirketaket (Bergen menighet)	10.000
<b><i>Julesalget 2004 innbrakte</i></b>	<b>23.242</b>
Kollekt	9.182
ADRAs suppekjøkken	10.000
Granheimstiftelsen	10.000
ADRAs Øst-Asia katastrofehjelpe	10.000
Oppussing av toaletter i Kirken	5.000
Nå sendt til TVS	10.000

Dette er en oppmuntrende beretning fra velferdssøstrene/dorkassøstrene i Bergen menighet. Vi takker for trofasthet og ønsker dere alt godt som gruppe og som enkeltindivider.

Rapporter fra andre menigheter ønskes og vil bli tatt inn i bladet. Vi vet at vi har en hel hær av trofaste søstre landet rundt og vi takker dere for det dere gjør i det stille.  
Red.

## HVA DU ALDRI ANGRER

### *At du*

- alltid tar andres ord og handlinger i den beste mening
- alltid holder et løfte
- lukker øret for sladder
- hører, før du dømmer
- tenker, før du handler
- ber om unnskyldning når du har gjort en feil
- har medfølelse med dem som lider
- alltid gjør ditt beste
- har noe å gi til andre

*(Fra Livets Gang, pinsebevegelsens)*



## Brev til AktivPensjonstid

Vi får hyggelige hilsener fra leserne av bladet. Dette er veldig oppmuntrende for oss og for de som står i spissen for Pensjonistforeningen. Denne gang nevner vi to av våre lesere. Begge kommer opprinnelig fra Danmark, den ene er pensjonist i USA og den andre skal snart trappe ned som lege i Tanzania.

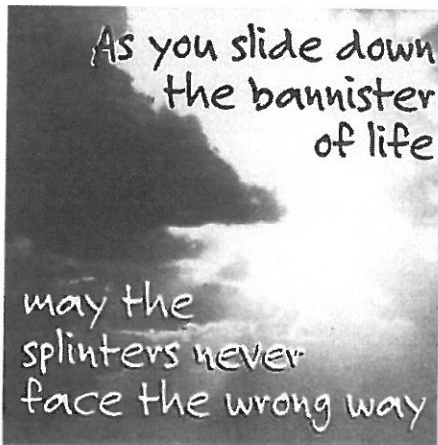
MISJONSLEGE Henrik Øster skriver til oss fra Heri Adventist Hospital, Kigoma, Tanzaia, og forteller at han gjennom mange år har lest bladet og satt pris på det. Nå skal en annen lege overta ansvaret for sykehuset, mens han selv skal reise hjem til Skandinavia. Han skal imidlertid ha to perioder hvert år, i alt seks måneder, som lege der nede. Mens han oppholder seg i Skandinavia ønsker han å oppmuntre søsken til å støtte arbeidet ved Kigoma. Vi ønsker ham all mulig lykke til med dette. Misjonen trenger kan-

skje mer enn noensinne forkjempere. Vi ønsker også å oppmuntre bror Øster til å skrive til bladet.

Den andre hilsenen fikk vi fra vår aldrende, men meget aktive medstrider, dansken Emmanuel Pedersen, som nå nyter sitt otium i USA. Sammen med en stor gave til bladets virksomhet kom følgende hilsen:

Alle gode ønsker til EMP fra oss her hjemme.

Underskrift



Har AktivPensjonstid  
& dith hold drög  
You All!  
Good bless You!  
Love,  
Emmanuel P  
3/3-05

Thank You!  
Keep up the good work!

# Tilbage til Afrika

Af Børge Schantz

En koreansk professor i Nye Testamente, en senior pastor/evangelist fra Irland og undertegnede mødtes i London lufthavn for sammen at rejse til Nord Nigerien, hvor vi i fire uger var til rådighed for kirken. For mine to venner var oplevelsen det første møde med Afrika. Jeg vendte tilbage til det missionsfelt Iris og jeg for 35 år siden havde ansvaret for.

Opgaven var foredrag og møder, både offentlig og i SDA sammenhæng, i et område, der fornylig havde været vidne til blodige opgør mellem muslimer og kristne. Vi forberedte os grundigt på at kunne møde de specielle behov og udfordringer de lokale kulturforhold og de herskende religioner fordrede. Under de fire ugers ophold var vi sikkert indkvarteret i de nigerianske officers gæsteværelser på den lokale kaserne.

## ***Fire Uger med Arbejde på Fem Fronter.***

Vort første møde var med 80 SDA studenter og professorer forbundet med universitetet i Jos, Plateau Statens hovedstad med over 800.000 borgere. Derefter var der to dages arbejdermøder for de 50 prædikanter der betjener 60 menigheder med 20.000 medlemmer i et område der er fem gange større end Danmark både i areal og befolkning. Da vi var de første ikke-afrikanske prædikanter der besøgte området i 20 år, havde vi mange dialoger om de religiøse strømninger i verden i almindelighed og SDA i særdeleshed.

## ***Evangeliet Forkyndes.***

Tre offentlige kampagner med samtidige møder og samme emner i ti aftener var næst på programmet. Møderne blev holdt på tre forskellige steder med 20 km's mellemrum. Samlingsstederne var kirkesale, telte og for mit vedkommende et foldboldstadion. Vi havde tilsammen over 3000 stabile tilhørere.

Emnerne vi fremholdt var kernen i adventbudskabet, med fokus på de udfordringer vore tilhørere i de afrikanske kulturer og ikke-kristne religioner havde mest behov for. Hvert møde varede i to timer med korsang, hornorkester, bekendtgørelser, registrering for deltagelse, besvarelse af spørgsmål og foredrag med oversættelse. Ingen tekniske kommunikationsmidler såsom, video, films, power points, overheadprojektors blev brugt. Afrikanske prædikanter kunne kopiere hvad de havde set og hørt uden behov for et større budget.

Undertegnede bog "A Path Straight to the Hedges" tjente som håndbog for hele programmet. Hver prædikant fik en kopi. De ti dage med foredrag blev opfulgt med tre dages intensiv husbesøg hos interesserede. Tilhørerne repræsenterede over 1000 husstande. Husbesøg til alle ville være uoverkommelig. Vore afrikanske medarbejdere besøgte så mange hjem som muligt og forberedte vejen for vore besøg med appel for menighedsmedlemskab til de mest interesserede

### ***Kulturelle/religiøse udfordringer.***

Mine otte år som missionær i Afrika og studier i afrikansk kultur, traditionelle religioner såvel som Islam gav os muligheder for at tilpasse vor forkyndelse og undervisning til lokale behov. De mange Afrikanske Traditionsreligioner har som vigtigste fællesnævner forfædre dyrkelsen og kommunikation med afdødes ånder. Denne åndetro er så gennemtrængende i livsanskuelsen at den ikke lader dem i fred selv efter omvendelse til kristendommen.

Afrikaneren har ikke altid været rede til at indrømme det, og missionæren har ikke forstået eller taget problemet alvorligt. Derfor bliver disse uheldige forhold sjældent berørt.

Vi åbnede for emnet ved at indrømme og berette hvorledes disse negative åndelige fænomener under forskellige former finder sted på vore breddegrader. Vi påpegede at bag de onde åndemagter, i deres forskellige kulturelle kældedragter står den samme magt nemlig djævelens og hans engle. Ud af ti offentlige møder tog fire

fat på dette problem. Emner som sjælels betingede udødelighed, dødes tilstand, paradys og evig straf samt englenes rolle i frelsesplanen blev fremholdt og forklaret i detaljer.

Denne fokusering på den åndelig kamp mellem det gode og det onde var også hovedemnerne for de distriktsmøder vi havde de to første sabbater i Nord Nigerien. 4000 Syvende Dags Adventister hørte om de gode engles tjeneste, de faldne engles bedrag og englenes opgaver i forbindelse med i forbindelse med Kristi genkomst.

### ***Analfabeter og Ritualer.***

Halvdelen af befolkningen i Nigerien er analfabeter. Mange medlemmer kan kun basere deres kristelige forståelse og får deres åndelig føde ved sabbatskolerne og gudstjenesterne og de morgenandagter som holdes i nogle af landsbykirkerne.

Med speciel henblik på analfabeterne brugte vi en væsentlig del af arbejdersmøderne med at lægge vægt på de ritualer og ceremonier, som kirken anerkender og

*Fra venstre foran: Børge Schantz, E. D. Magaji (konferensformann), Hans Excellence Victor Pam, overhode for Plateau State, Patrick Boyle og Hyunsok Doh.*





*Teamet sammen med ledere fra North Nigeria Conference ved åbningen af et sabbatsprogram i Wamba distriktet.*

praktiserer. De skal forrettes med stil og værdighed. Gudstjenester og møder skal være velorganiserede og meningsfulde. Den åndelige hensigt med hvert ritual skal forklares i enkeltheder.

Vi fremhævede at dåb, fodtvætning og nadver, ordination af menighedsledere, barnefremstilling, kirkeindvielser, bryllupper og begravelser hørte til ceremonier hvor bibelske sandheder bliver genopfrisket.

Vi foreslog at en offentlig bekendelse af vor tro kunne styrke den kristne. Vi forenkede hovedpunkterne i Adventisternes tro og lære ved at omskrive dem til otte korte sætninger på Hausa sproget. Hver sætning begynder med ordene "Jeg tror på ... og så følger Treenigheden; Frelsen i Kristus; Bibelen; de Ti Bud; Legemet som Helligåndens Tempel; Striden mellem det Gode og Onde; Betinget Udødelighed og Menighedsmedlemskab. Disse otte hovedlæresætninger var generelt hvad vi forkyndte ved de offentlige

møder. En godtagelse af dem var betingelsen for dåb.

Disse få meget omfattende sætninger, nemme at lære og huske, skulle hjælpe folk med mindre eller ingen skolegang til at kunne reflektere på og bekende deres tro. Ved gudstjenester og andre anledninger blev den enkle "trobekendelse" reciteret i kor af forsamlingen stående. Interessant var det at selv universitets studenter nu begynder deres møder med at fremsige deres tro.

### **Dåbsundervisning.**

De sidste tre aftener havde "avancerede bibelstudier". Vi forsøgte at reducere forsamlingerne. Det lykkedes og vi underviste i dåbsklasserne en femtedel af de oprindelige tilhørere. Vi underviste i de mere specielle SDA trospunkter, det foregik i kirkerne og uden højtalere.

Kravene for dåb var en offentlig godtagelse af de otte kernetrospunkter, som folk havde lært udenad. Selvom dåbsklas-

serne uddybede SDA's tro og lære så alle forstod hvad kirken står både teologisk og praktisk, skelnede vi mellem førdåbs- og efterdåbs undervisning.

Ved seks dåbsgudstjenester optog vi 86 nye medlemmer spredt i fem forskellige menigheder. En af dåbsgudstjenesterne blev afholdt i et fængsel hvor fem fanger blev døbt. Ingen blev døbt uden at være anbefalet af de nigerianske prædikanter og menighedsledere. Disse fortsatte efter vor afrejse med at undervise sådanne som ikke var rede for den første dåb. Som en del af undervisningen i stil og orden fik vi syet specielle dåbsdragter for prædikanterne.

### ***Resultater og Gensynsglæde***

Blandt de som jeg studerede biblen med og døbte var fruene til direktøren for det nigerianske toldvæsen. Hendes mand var forstander af en af menighederne i hovedstaden Abuja, hvor toldvæsenet havde sine hovedkvarter. Hun, en ambassadør datter, boede på deres private ejendom med omfattende landbrug 15 km fra hvor jeg holdt mine møder. Når jeg kom for at holde bibelstudier i hendes hjem måtte jeg have adgangstilladelse af de tre livvagter der dag og nat bevogtede hendes bopæl. Tolddirektøren var henrykt over hustruens dåb og var vært ved en afskedsmiddag i hovedstaden.

En anden dåbskandidat var skoleinspektøren for en privat skole med 400 elever. Han var aktivt medlem og korleder i en af de større nigerianske, evangeliske kirker. Som voksendøbt tilbød vi ham at blive optaget på sin trosbekendelse. Men på dåbsdagen kom han og bad om dåb. Han ville sætte et synligt tegn på sin indgang til Adventistkirken.

Interessant var det, at de to mænd som

kommunen havde ansat til at holde orden på stadion under mine møder, også meldte sig til dåb. De var blevet betalt af myndighederne for at bruge øjnene under foredragene. Men de havde også brugt ørerne, hørt budskabet og ville nu døbes. Det var med nostalgiske følelser jeg vendte tilbage for som teamleder for kollegaer i et område man 35 år tidligere havde haft ansvaret. Det var et andet Nigeria jeg mødte. Befolkningen var fordoblet fra 70 til 140 millioner. Nigeria er et rigt land, men også et land med korruption og kriminallitet. Denne negative udvikling har ikke gavnet den enkle person.

På den positive side var det naturligvis en glæde for en tidligere missionær at de 1700 medlemmer i hele Nord Nigerien i årene 1967 – 70 er vokset til mere end 32.000.

Ved de mange møder forskellige steder var det rørende når trofaste medlemmer opsøgte mig og med iver viste på deres dåbsbeviser, at jeg havde døbt dem 35 år tidligere. Det var en rørende oplevelse at være sammen med pensionerede præster og nuværende ledere, som vi havde arbejdet sammen med. Nogle havde vi hjulpet finansielt med deres uddannelse.

Vi efterlod fire computere i Nord Nigerien. Dermed er hovedkontoret i Bukuru nok den bedst teknisk/kommunikations mæssigt udrustede konferens i Afrika.

Vi lovede, at vi ville skaffe Dkr. 12.000 til en ny kirke i byen Bukuru, hvor vi havde holdt møderne på fodboldstadionet.

Vi planer på et genbesøg for at følge udviklingen og kontakte de nydøbte.

Omfat kirkevæksten i Afrika i dine bønner og med dine midler. Det er umagen værd.

# Femten år med Islam og muslimer

Artikkelen af Børge Schantz i forrige nr. afslutes her

## *Var det så umagen værd?*

Det kunne være fristende at besvare, ja måske affærdige et sådant selvransagende spørgsmål med Prædikerens ord:

"Kast dit brød på vandet, du finder det igen efter lang tid" (Præd. 11:1).

Teksten kan jo fortolkes derhen og forestå, hvad der måske også er rigtigt, at resultaterne af evangelisk arbejde kan ikke afgøres før vi har nået evigheden.

Men der dukker spørgsmål og tvivl op nu og da.

Kunne tingene have været gjort anderledes, så resultater havde været større? Var min indsats, når jeg rejste fra sted til sted, værd det som det kostede? Var min tilstedeværelse og besøg hos folk, der behøvede tilrettevisninger og opmuntringer, til nogen egentlig hjælp for dem? Bidrog

mine prædikener, undervisning og artikler til en bedre forståelse af islam og den måde hvorpå det kristne budskab skulle bringes til muslimerne? Havde jeg været i stand til at bringe adventbudskabet ind i en ramme der passede til de mange kulturer muslimerne lever i?

Med al menneskelig ufuldkommenhed og søgen efter ære og anerkendelse samt gransken efter direkte resultater må man være tilfreds med Pauli forståelse når han skriver:

"Jeg plantede, Apollos vandede, men Gud gav vækst, så hverken den, der planter, eller den, der vander, er noget, men det er Gud, som giver vækst" (1. Kor. 3:6,7).

Den Gud som giver væksten er fuldkommen. Og det endelige resultat er i hans hænder.

## Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening

**Redaktør:** Øivind Gjertsen  
Erling Skjalgsøns gt. 20B. 0267 Oslo  
Telefon 22 44 13 80  
E-post: oivind@gjertsen.com

Gaver sendes til kassererens adresse.

**Korrespondent i Danmark:**  
Birthe Bayer, Tranevej 11  
8721 Daugård  
Telefon 75 89 61 95

**Ekspedition og kasserer i Danmark:**  
Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,  
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

**SDA-arbeideres pensjonistforening i Norge**  
Akersgata 74, 0180 Oslo

**Formann:** Kåre Kaspersen  
Heia, Rakkestad. Tlf.: 69 22 44 09  
E-post: kaare.kaspersen@c21.net

**Sekretær:** Jakob Rask Arnesen  
Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09  
E-post: ra-arnes@online.no

**Kasserer:** Edith Nordvåg  
Furubergvn. 111B, 2315 Hamar. Tlf.: 62 52 55 96

**Postgirokonto:** 0530 2085678

*Tordis Eide Nielsen skriver fra Melbu i Vesterålen:*

Sender her et dikt til AP som Olga Sørensen i Østervrå mgh. i Danmark skrev til sin bror Egon Carlsen og svigerinnen Solveig, som virkelig har stor omsorg for andre. Hun er søster til Egon og Paul Carlsen i Østervrå menighet i Danmark. Hun var 92 år da hun skrev dette 8/7 2004.

## Tidenes gang

*Til sammen at gå over Vei over Sti  
Få øye på det gir livet verdi  
At nyde naturen, som vandrer i ring  
Og lærer at gledes, ved nære ting.*

*Ved efterårstide, når løvfald er nær  
Står træernes blade i ravgyldent skær  
En hassel, med nøden får munder i sving  
Om barndommens glæde og nære ting.*

*Så kommer November i vinterens tid  
Hvor sneen falder så ven og så hvid  
Mens årstiden skifter og vandrer i ring  
Da finder man glæden ved nære ting.*

*Hver gang til sin alder man føyer et år  
En større betydning et venskab, det får  
Et venskab med jer spredde varme omkring  
Se det hører ind under større ting.*